

ماضی التزامی

در زبان فارسی فعلی است که در گذشته با شک، تردید و آرزو انجام شده باشد. برای ساخت این فعل از فعل کمکی «باش» استفاده می‌کنیم. «بن ماضی + ه + باش + شناسه» شاید رفته باشد / ممکن است خریده باشد / احتمال دارد رفته باشد / ای کاش رفته باشد

روش ساخت ماضی التزامی

یَمِکِن / یَجُوزُ / اِحْتِمَالُ / یَارِیتُ + اسمِ فاعِل

- یَمِکِن رَایِحَ لِلْمَكْتَبَةِ
- مَأَدْرِي، یَارِیتُ سَامِعَ کَلَامِي
- اِحْتِمَالُ نَائِمِینَ
- شاید به کتابخانه رفته باشد
- نمی‌دونم، ای کاش به حرفم گوش کرده باشد
- احتمال داره خوابیده باشند

نکته

۱. اگر بخواهیم از ساختار «باید» در گذشته استفاده کنیم، مثلاً بگوییم تو باید این موضوع را به من میگفتی یا من باید به دانشگاه می‌رفتم، از این فرمول استفاده می‌کنیم.

چان + لازم / المفروض + فعل مضارع

توجه داشته باشید در این ساختار «چان» صرف نمی‌شود.

- الیوم چان لازم أتسوگ من السوگ
- چان المفروض تقرًا هاذہ الکتاب
- چان المفروض تگلّیلی شتسویین
- باید امروز از بازار خرید می‌کردم
- باید این رو کتاب می‌خوندی
- باید به من میگفتی چیکار میکنی

۲. اگر بخواهیم از ساختار مالکیت «عند» در گذشته استفاده کنیم، یعنی بگوییم من ماشین داشتم از این فرمول استفاده می‌کنیم.

چان + عند

- چان عندی بیت چبیر
- تَدَکْرِتُ چان عندک السیارة حمراء؟
- خونه بزرگی داشتم
- یادته ماشین قرمز داشتی؟